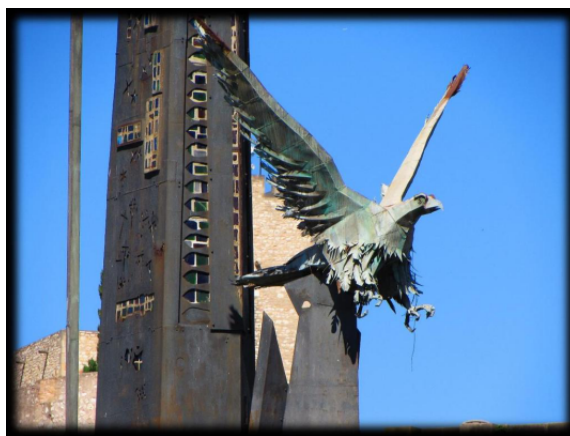

HUMANOTECA

PER QUÈ?

Sánchez, renova l'Executiu i prescindeix de pesos pesants. Primera pàgina Vanguardia.

Cop de timó de Pedro Sánchez. Editorial Ara.

Sánchez blinda el cambio de gobierno y siembra nerviós en los ministros. ABC.

Hay que hacerles una oposición feroz. Santiago Abascal. President de Vox.

El que importa no és qui hi ha, sinó què volen fer. Pere Aragonès. President de la Generalitat.

Sánchez prepara les properes eleccions. Col·lectiu de polítics de l'oposició.

O sigui, que tot està igual. El President es carrega mig govern i els seus partidaris segueixen partidaris i l'oposició, diu el mateix que deia amb els altres governs, amb les mateixes desconfiances i atribuint els canvis a interessos personals. Calia una remodelació per arribar fins aquí?

La política espanyola no està per refinaments. Tots sabem que els canvis de nom no serveixen per fer variar polítiques. Moltes vegades ni l'alternança de partit polític al govern, altera el tarannà lent, gris i primitiu d'Espanya.

Segur que Sánchez té una raó, però sigui quina sigui, el ciutadà no la notarà. Potser al final només es tracta de mantenir a la família més o menys unida.

ÚLTIMA HORA

DÉU ELS CREA I ALGÚ ELS REMATA

En els dibuixos animats de la nostra infantesa (i també ara) s'acollien a una llei que tenia assegurat l'èxit. Al dolent de la historieta li passaven una mitjana de vint desgràcies per minuts. No sortia d'una que entrava a l'altra.

Un guió similar és el que han de recórrer ara, els membres del col·lectiu LGBTI. Com que la pandèmia ha impedit a moltes bèsties anar de tasca en bodega provocant-los un mono del seu dejuni agressiu, ara, en quan les autoritats han obert els corrals, les manades queden per sortir amb la única finalitat d'inflar la cara d'hosties a aquells que no els agrada. (gent del LGBTI, negres, àrabs, dones, independentistes... tot el que els hi cau a les mans)

Davant l'estupor de la burgesia, molts dels agredits no presenten denuncia la qual cosa els converteix apart de víctimes en masoquistes.

Cal dir que no. Que les reticències dels agredits no venen per una inclinació massoca; ben al contrari. És un instint de supervivència el que els allunya de la denuncia i les comissaries.

Saben que, si hi van, els pot passar com al dolent dels dibuixos animats, i comencin a encadenar desgràcies una rere l'altra. Més d'un denunciant ha entrat a una Comissaria amb un cop al braç i n'ha sortit amb l'esquena feta merda. O dones que han entrat a denunciar assetjaments i han sortit de comissaria amb el carnet de puta. Coses que passen. Accidents accidentals en diria el Dario Fo.

De veritat, els agredits per les jauries no són tontos. Senzillament no volen que els rematin.

DENUNCIA COMO PUEDAS

